

Németországi fesztiválra készül a Bojtár

A Bojtár Népzenei Egyesület hatvanfős néptáncsoportja, a Csicsóka énekegyüttes és a Budakeszi Ifjúsági díjas Rojtos zenekar immár második éve egyre népesebb és egyre lelkesebb közönség előtt évről-évre előadón mutatja be a jó egy évtizednyi munkára alapozott tudását. A Menczinger – házaspár és Danhauser Zoltán nevével fémjelzett időszak eredményeiről, nehézségeiről Menczinger Tiborral, Menczingerné Bokor Andreával és Pataki Péterné Szlabóczky Krisztinával beszélgettünk.

Nem csak írni-olvasni kell tudni magyarul, de énekelni és táncolni is

Menczinger Tibor a Kertészeti Egyetem néptánc együttesében táncolt, ahol mestere Foltin Jolán volt. Később néptánc oktatóként utánpótlás neveléssel is foglalkozott. Mikor gyermekeik számára itt Budakeszin nem találták meg a megfelelő szabadidős elfoglaltságot, elkezdtek először a saját és a baráti társaság, később az óvodai csoport gyermekeinek néptáncot oktatni. Kallós Zoltán néprajzkutatóra utalva indítékait így foglalta össze: „igazából minden emberről sokat elárul a táncolás módja. Aki nem csak írni-olvasni tud magyarul, hanem énekelni és táncolni is, az önazonosságát nem veszítheti el. Európa és a világ is addig tart számon bennünket, amíg ezt meg tudjuk mutatni. Ennek a tizenkét évnek a legnagyobb értéke az, hogy tanítványaink együtt töltötték a szabadidejüket, kialakult egy összetartó, tánc házba járó közösség. Egy óvodás, csetlőbotló nemzedékből, akik nem kifejezetten művészi irányultsággal rendelkező gyerekek voltak, sikerült kiemelni egy népzenei kultúrát ismerő, mozgásában igényes csapatot. Szeretnénk megtartani őket ezen az úton, és minél több ilyen értékrenddel bíró generációt útjára bocsátani.”

Nagy luxus, ha az ember tud valamit, és azt nem próbálja meg átadni

Felesége, Andrea a Bihari János Néptánc-együttesben táncolt, ahol mesterei Novák Ferenc és Foltin Jolán voltak. „Olyan iskolából jövünk, amely a folklór ismeretén túl egyfajta táncszínházi világot is megjelenített. Természetes számunkra, ha egy színes műsort összerakunk, azon kívül, hogy megmutatjuk egy tájegységnek a motívumvilágát és népdalait, megmutatjuk azt is, hogy ezen keresztül érzéseket is lehet közvetíteni: szeretmet, erőt, férfiaságot, nőiességet, párbeszédet embertársak vagy egy férfi és nő között. Ez mind benne van a táncban, és úgy nevelődik bele a gyerekekbe, hogy szívcsként szívják magukba az évről-évre kapott táncanyaggal együtt. Az életben ez a munka óriási hiányt pótol,

hiszen 10 éves koromtól 24 éves koromig a tánc szerves része volt az életemnek és nem tudtam elképzelni, hogy ezt kihagyjam belőle. Az újrakezdésre a lehetőség akkor kínálkozott, amikor Tibor felvállalta azt a felelősséget, ami a gyerekekkel való foglalkozással jár. Úgy éreztem, nagy hibát követünk el, ha nem próbáljuk ki ezt az utat. Nehéz megmagyarázni azt az érzést, amikor látom ahogy tanítványaink mozognak, táncolnak, úgy érzem, abban én is benne vagyok. Ez olyan sikerélmény, amit a saját szakmában csak ritkán találok meg. Az pedig nagy luxus, ha az ember tud valamit, és azt nem próbálja meg átadni. Főleg, ha arra van is igény.”

A tánc ház újra a szórakozás alternatívája lett

Pataki Krisztina a gazdasági szakfeladatok ellátó önkéntesként - három gyermeke a tánckarban - foglalja össze az elmúlt évek történetét: „Tizenkét évvel ezelőtt kezdődött 15-20 óvodás gyerekekkel az akkor még III. számú, most Szivárvány óvodában. Akkor még teljesen az óvodára épült az egész néptánc oktatás, az óvoda és a szülők segítettek minket. A következő lépcső az volt, amikor Németh László atya megengedte, hogy elmenjünk a nagyobb és függetlenebb Bagolyvárba táncolni. Akkor már 30-40-en voltunk, nyári táborokat szerveztünk Bokor Ildikó óvó néni segítségével, de már nem az óvoda keretein belül. Akkor jöttek a pénzügyi gondok, mert addig minden ingyen volt, s fel kellett tennünk azt a kérdést is, hogy Tiborék vállalják-e továbbra is így a folytatást, szeretetből. Igent mondtak, s mellénk állt a katolikus egyház is, így ott maradhattunk a Bagolyvárban. Két-három év múlva ismét váltani kellett, mert akkorra már ötvenen letünk. A nagyoknak a kistestvérei is becsatlakoztak. Elkezdtünk pályázatokat írni, hogy legyen ruhánk, hogy nyári bentlakásos tábort tarthassunk. A bentlakásos tábor nagyon sokat lendít a csapat fejlődésén, mivel egy héti folyamatosan ugyanannyi gyerek van velünk, így beállíthatók a koreográfiák és kialakítható egy bemutatkozó műsor. Év közben a heti egy próbán ez nehezen megvalósítható. Már két egész estés műsorunk van az utolsó évek munkájának eredményeként. Andi és Tibor ereje négy éve már kevésnek bizonyul a gyereklétszámhoz képest. Ekkor csatlakozott be az oktatásba Tóth Bea, volt táncos társ és oktató, két éve Tóth Réka segít, aki egyébként a Széchenyi István Általános Iskolában tanít. Jelenleg három csoportban hatvan állandó gyerekekkel működünk a nagycsoportos óvodástól az érettségizőig. Generációváltáshoz érkezünk, mert a legidősebbek koruknál és elfoglaltságuknál fogva egyre kevesebb időt tudnak velünk tölteni. Az elkészített műsoraink komo-

lyabb ruhatárat igényelnek. Jelenleg huszonkét dél-alföldi stílizált lányruhánk van, most az alsószojnyia varratás az aktuális feladat. Az alsószojnyiak több mint száz méter anyagot igényelnek. Nagy segítség lenne számunkra, ha olyan támogatót találnánk, aki ha pénzzel nem is, de például a jelmezek kialakításához ötletekkel, szövegekkel, olcsó beszerzési lehetőséggel támogatna bennünket. Bizonyos táncokhoz megfelelő cipő, csizma kell, amiket egyelőre csak jelzésértékkel, mint a szükséges öltözet szimbólumát tudjuk egy-egy páron, többnyire kölcsöndarabokkal bemutatni. Havi 800 forint tagdíjat szedünk, de a nagycsaládok kedvezményeket kapnak. Most az első év, hogy a beszédett tagdíj jó része már a ruhatárat fogja gyarapítani.”

Az ideális próbaterem

A Széchenyi István Általános Iskola részéről óriási segítség az egyesület számára, hogy táncosaik az iskola aulájában a maguk készítette fadobogón próbálhatnak. Bár egyre nagyobb szükségük van egy próbateremre rugalmas padlóval, öltözővel, nagy tükörrel, balett rúddal, zongorával, hangtechnikával, kivetítővel, egyelőre meglegednének a maguk gyártotta dobogón egy balett szőnyeggel is.

Meghívás egy németországi fesztiválra

„A tizenkét év alatt elismertté, megismertté vált csapatunk a faluba, sokan elvárnak, sokan segítenek. Sikerült a magyar népi énekkultúrát elfogadottá tenni a teenager táncosaink között is. Látjuk, milyen szeretettel énekelnek, mikor együtt vannak, kirándulnak, várakoznak, vagy a tánc házban mulatnak.”- összegzi az elhangzottakat Menczinger Tibor. „Egyesületünk most újabb lehetőség és kihívás előtt áll. Budakeszi Delbrück-Westenholz-család fennálló testvérvárosi kapcsolatának köszönhetően meghívást kaptunk egy németországi fesztiválra, ahol a nyáron tizenhat fős tánckar és a Rojtos együttes képviseli majd Budakeszi színeit a nemzetközi megmérettetésen.”

Koós Hutás Katalin

EGYESÜLETÜNK TÁMOGATÓKAT KERES A BUDAKESZIT KÉPVISELŐ FELLÉPŐK KIUTAZÁSÁNAK TÁMOGATÁSÁRA.

A SEGÍTSÉG FEJÉBEN SZÍVESEN VÁLLALUNK KISEBB FELLÉPÉSEKET.

A Bojtár Népzenei Egyesület korábbi szerepléséről készült fotók megtekinthetők honlapunk Képgalériájában. www.budakesziiranytu.hu